

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक एकशे अकरा

प्रकटीकरणाच्या पहिल्या शोकामध्ये अबूबकरचे भविष्यसूचक महत्त्व उघड करणे

Jeff Pippenger

2024-03-02

पहिल्या धिक्काराच्या भविष्यसूचक इतिहासात, मोहम्मदानंतर जो नेता आला तो मोहम्मदचा सासरा अबू बक्र अब्दुल्ला इब्न अबी कुहाफा हा होता. आपण त्याचा उल्लेख अबूबकर असा करू. तो आणि मोहम्मद हे दोघेही पहिल्या चार वचनांत निर्देशित आहेत. मोहम्मदानंतर अबूबकर हा पहिला इस्लामी शासक होता, आणि इतिहासात त्याने आपल्या सैनिकांना दिलेली एक आज्ञा नोंदलेली आहे; त्या आज्ञेचे प्रतिनिधित्व प्रकटीकरण ग्रंथाच्या नवव्या अध्यायातील चौथ्या वचनात केलेले आहे. ही आज्ञा त्या मुद्रांकित करण्याच्या प्रक्रियेचे प्रतिनिधित्व करते, जी तिसऱ्या धिक्काराच्या आगमनापासून सुरू झाली; आणि तेच सातवे रणशिंग होते; आणि तेच तिसऱ्या देवदूताचे आगमनही होते.

मग पाचव्या देवदूताने कर्णा फुंकला, आणि मी एक तारा स्वर्गातून पृथ्वीवर पडलेला पाहिला; आणि त्याला अथांग कुंडाची किल्ली देण्यात आली. आणि त्याने अथांग कुंड उघडले; आणि त्या कुंडातून मोठ्या भट्टीच्या धुराप्रमाणे धूर वर आला; आणि त्या कुंडाच्या धुरामुळे सूर्य व आकाश अंधकारमय झाले. आणि त्या धुरातून पृथ्वीवर टोळ बाहेर आले; आणि त्यांना पृथ्वीवरील विंचवांना जशी शक्ती असते तशी शक्ती देण्यात आली. आणि त्यांना अशी आज्ञा देण्यात आली की त्यांनी पृथ्वीवरील गवताला, कोणत्याही हिरव्या वस्तूला, किंवा कोणत्याही वृक्षाला इजा करू नये; परंतु ज्यांच्या कपाळांवर देवाचा शिक्का नाही अशा मनुष्यांनाच इजा करावी. प्रकटीकरण ९:१-४.

स्वर्गातून पडलेला "तारा" म्हणजे मोहम्मद होय, ज्याने इ. स. 606 मध्ये आपली सेवा सुरू केली. मोहम्मदाला एक "किल्ली" देण्यात आली होती, जी "अथांग खाई" "उघडण्यासाठी" होती, ज्यायोगे "धूर" "सूर्य आणि वायू" अंधकारमय करील, आणि "विंचवांच्या" सामर्थ्याप्रमाणे "सामर्थ्य" देण्यात आलेले "टोळ" बाहेर पडतील. ती किल्ली म्हणजे एक लष्करी युद्ध होते, ज्यामुळे रोमनांच्या लष्करी सामर्थ्यात दुर्बलता निर्माण झाली; आणि अशा रीतीने इस्लामच्या युद्धशक्तीच्या उदयाला मार्ग मिळाला. अथांग खाई हे इस्लामचे जन्मस्थान असलेल्या अरबस्तानाचे प्रतीक आहे, आणि तो धूर इस्लामच्या खोल्या धर्माचे प्रतिनिधित्व करीत होता, जो पृथ्वीवर पसरावयाचा होता आणि त्याच भूभागावर अधिकार मिळवावयाचा होता, ज्यावर उत्तर आफ्रिका, दक्षिण युरोप आणि अरबस्तानभर झेपावणाऱ्या टोळधाडीप्रमाणे या टोळांचे थवे उसळून येणार होते. हे टोळ इस्लामचे प्रतीक आहेत, आणि "सामर्थ्य" हे भविष्यवाणीच्या भाषेत लष्करी सामर्थ्य दर्शविते. त्यांचे सामर्थ्य विंचवांप्रमाणे असावयाचे होते, जे अनपेक्षितपणे दंश करतात. उरायाह स्मिथ असे म्हणतो:

"आकाशातून एक तारा पृथ्वीवर पडला; आणि त्याला अगाध खाईची किल्ली देण्यात आली."

"पर्शियन सम्राट आपल्या कला-कौशल्याच्या आणि सामर्थ्याच्या अद्भुत चमत्कारांचे चिंतन करीत असताना, त्याला मक्केतील एका अज्ञात नागरिकाकडून एक पत्र प्राप्त झाले, ज्यात त्याला मोहम्मद यांना देवाचा प्रेषित म्हणून मान्यता देण्याचे आमंत्रण दिले होते. त्याने ते आमंत्रण नाकारले आणि ते पत्र फाडून टाकले. 'अशाच रीतीने,' अरबी प्रेषित उद्गारला, 'देव त्या राज्याचे तुकडे करील आणि खोस्रोसची विनंती नाकारील.' पूर्वेतील या दोन साम्राज्यांच्या सीमेवर उभा राहून, मोहम्मद परस्पर विनाशाच्या प्रगतीकडे गुप्त आनंदाने पाहत होता; आणि पर्शियन विजयांच्या मध्यात त्याने हे भाकीत करण्याचे धाडस केले की, फार वर्षे लोटण्यापूर्वीच विजय पुन्हा रोमनांच्या ध्वजांकडे परतेल. 'ज्या वेळी हे भविष्यकथन उच्चारले गेले असे म्हटले जाते, त्या वेळी त्याच्या पूर्ततेपासून अधिक दूर असे दुसरे कोणतेही भाकीत असू शकले नसते; कारण हेराक्लियसच्या पहिल्या बारा वर्षांनी साम्राज्याच्या निकटवर्ती पतनाचीच घोषणा केली होती.'..."

“खुस्त्रोने आशिया आणि आफ्रिकेतील रोमनांच्या आधिपत्याखालील प्रदेशांना जिंकून अधीन केले. आणि त्या काळी ‘रोमन साम्राज्य’ ‘कॉन्स्टँटिनोपलच्या भिंतींपर्यंत, तसेच ग्रीस, इटली आणि आफ्रिकेचा उरलेला भाग, आणि आशियाई किनाऱ्यावरील टायरपासून ट्रेबिझॉन्डपर्यंतच्या काही सागरी नगरांपुरते मर्यादित झाले होते. सहा वर्षांच्या अनुभवाने शेवटी पर्शियन सम्राटाला कॉन्स्टँटिनोपल जिंकण्याचा विचार सोडून देण्यास, आणि रोमन साम्राज्याच्या खंडणीच्या वार्षिक कराची अशी निश्चिती करण्यास प्रवृत्त केले,—एक हजार टॅलेंट सोने, एक हजार टॅलेंट चांदी, एक हजार रेशमी झगे, एक हजार घोडे, आणि एक हजार कुमारी. हेराक्लियसने या लज्जास्पद अटी मान्य केल्या. परंतु पूर्वेकडील दारिद्र्यातून त्या संपत्तीचा संग्रह करण्यासाठी त्याला जो वेळ आणि अवकाश मिळाला, तो एका धाडसी आणि निराशाजनक आक्रमणाच्या तयारीसाठी परिश्रमपूर्वक उपयोगात आणण्यात आला.”

“पर्शियाच्या राजाने त्या अस्पष्ट सारासेनाचा तिरस्कार केला, आणि मक्केच्या कथित संदेष्ट्याच्या संदेशाची थट्टा उडवली. रोमन साम्राज्याचा पाडाव झाला असता तरीसुद्धा मोहम्मदन धर्मासाठी, किंवा एका कपटमताच्या सशस्त्र सारासेनी प्रसारकांच्या प्रगतीसाठी, दार उघडले गेले नसते; जरी पर्शियनांचा सम्राट आणि अवारांचा चगान (अत्तिलाचा उत्तराधिकारी) यांनी सीझरांच्या राज्यांच्या अवशेषांचे आपापसांत विभाजन केले असते तरीही. खुद्द खोस्त्रोसचाच पतन झाला. पर्शियन आणि रोमन राजसत्तांनी एकमेकांची शक्ती क्षीण करून टाकली. आणि खोस्त्रोसच्या हातात तलवार देण्यात येण्यापूर्वीच, त्याची वाट रोखली असती व त्याचे सामर्थ्य चिरडून टाकले असते अशांच्या हातांतून ती हिसकावून घेण्यात आली.”

“स्किपिओ आणि हॅनिबल यांच्या दिवसांपासून, साम्राज्याच्या मुक्ततेसाठी हेराक्लियसने जे कार्य साध्य केले, त्यापेक्षा अधिक धाडसी उपक्रम कधीच हाती घेण्यात आलेला नव्हता. त्याने काळ्या समुद्रातून आणि आर्मेनियाच्या पर्वतांमधून आपल्या संकटमय मार्गाचा शोध घेतला, पर्शियाच्या हृदयप्रदेशात प्रवेश केला, आणि महान राजाच्या सैन्यांना त्यांच्या रक्तरंजित देशाच्या संरक्षणासाठी परत बोलावून घेतले.”

“निनवेच्या लढाईत, जी पहाटेपासून अकराव्या तासापर्यंत अत्यंत प्रखरतेने लढली गेली, फाटलेल्या किंवा तुटलेल्या ध्वजांव्यतिरिक्त अठ्ठावीस ध्वज पर्शियनांकडून हस्तगत करण्यात आले; त्यांच्या सैन्याचा बहुतांश भाग तुकडे तुकडे करून नष्ट करण्यात आला, आणि विजेत्यांनी स्वतःची हानी लपवून रात्र रणांगणावरच घालवली. अशशूरची शहरे आणि राजवाडे प्रथमच रोमनांसाठी खुले झाले.”

“रोमन सम्राट आपल्या जिंकलेल्या विजयांनी बळकट झाला नाही; आणि त्याच वेळी, व त्याच साधनांनी, अरबस्तानातील सारासेनांच्या मोठ्या समुदायांसाठी मार्ग तयार झाला—त्या प्रदेशातून निघालेल्या टोळधाडीप्रमाणे—ज्यांनी आपल्या प्रवासात अंधकारमय व भ्रमोत्पादक मोहम्मदी मताचा प्रसार करित, लवकरच पारशी व रोमन या दोन्ही साम्राज्यांवर सर्वत्र व्याप केला.

या तथ्याचे याहून अधिक परिपूर्ण उदाहरण अपेक्षित असू शकत नाही, जितके गिबनकडून घेतलेल्या, आणि ज्यातून वरील उतारे निवडले आहेत त्या अध्यायाच्या शेवटच्या शब्दांत उपलब्ध होते. ‘हेरॅक्लियसच्या ध्वजाखाली एक विजयी सेना उभी राहिली होती, तरी त्या अनैसर्गिक प्रयत्नाने त्यांच्या शक्तीचा व्यायाम होण्याऐवजी ती जणू क्षीणच केली असे दिसते. सम्राट कॉन्स्टँटिनोपल किंवा यरुशलेम येथे विजय साजरा करित असताना, सिरियाच्या सीमांवरील एक अज्ञात नगर सारासेनांनी लुटले, आणि त्याच्या सुटकेसाठी पुढे सरसावलेल्या काही सैन्यदलांचे त्यांनी तुकडे तुकडे केले,—ही एरवी एक सामान्य आणि क्षुल्लक घटना ठरली असती, जर ती एका महान क्रांतीची प्रस्तावना ठरली नसती. हे लुटारू महंमदाचे प्रेषित होते; त्यांचे उन्मत्त शौर्य वाळवंटातून प्रकट झाले होते; आणि त्याच्या राज्याच्या अखेरच्या आठ वर्षांत, हेरॅक्लियसने अरबी लोकांकडे तेच प्रांत गमावले, जे त्याने पारशी लोकांकडून परत मिळविले होते.

“‘फसवणूक व उन्माद यांचा आत्मा, ज्याचे निवासस्थान स्वर्गात नाही,’ तो पृथ्वीवर मोकळा सोडण्यात आला. अथांग गर्ता उघडण्यासाठी फक्त एका किल्लीची आवश्यकता होती, आणि ती किल्ली म्हणजे खोस्त्रोसचा पातन होय. त्याने मक्केतील एका अज्ञात नागरिकाचे पत्र तुच्छतेने फाडून टाकले होते. परंतु जेव्हा आपल्या

‘तेजस्वी वैभवातून’ तो अशा ‘अंधःकाराच्या मनोऱ्यात’ कोसळला की ज्यात कोणत्याही डोळ्याला भेद करता येत नव्हते, तेव्हा मोहम्मदच्या नावापुढे खोस्रोएसचे नाव अकस्मात विस्मृतीत जाऊ लागले; आणि तारा अस्तास जाईपर्यंत अर्धचंद्र जणू आपल्या उदयाचीच प्रतीक्षा करीत होता. खोस्रोएस, संपूर्ण पराभव आणि साम्राज्यहरणानंतर, इ.स. 628 मध्ये मारला गेला; आणि इ.स. 629 हे वर्ष ‘अरबस्तानाच्या जिंकण्याने,’ आणि ‘रोमन साम्राज्याविरुद्ध मोहम्मदनांच्या पहिल्या युद्धाने’ चिन्हांकित झाले आहे. ‘आणि पाचव्या देवदूताने कर्णा फुंकला, आणि मी एक तारा स्वर्गातून पृथ्वीवर पडताना पाहिला; आणि त्याला अथांग गर्तेची किल्ली देण्यात आली. आणि त्याने अथांग गर्ता उघडली.’ तो पृथ्वीवर पडला. जेव्हा रोमन साम्राज्याचे बळ क्षीण झाले होते, आणि पूर्वेकडील महान राजा आपल्या अंधःकाराच्या मनोऱ्यात मृत पडला होता, तेव्हा सीरियाच्या सीमेवरील एका अज्ञात नगराची लूट ही ‘एका महान क्रांतीची प्रस्तावना’ ठरली. ‘हे दरोडेखोर म्हणजे मोहम्मदचे प्रेषित होते, आणि त्यांचे उन्मत्त शौर्य वाळवंटातून प्रकट झाले.’”

“अथांग खड्डा.—या संज्ञेचा अर्थ ग्रीक भाषेवरून समजू शकतो; त्याची व्याख्या ‘खोल, तळ नसलेला, अगाध’ अशी केली जाते, आणि ती कोणत्याही उजाड, ओसाड, व अनुल्लेखित प्रदेशास उद्देशून असू शकते. पृथ्वीच्या आद्य अव्यवस्थित अवस्थेस ती लागू केली जाते. उत्प. 1:2. या प्रसंगी ती अरबस्तानच्या वाळवंटातील अज्ञात उजाड प्रदेशांना योग्य रीतीने उद्देशून असू शकते; ज्यांच्या सीमेवरून सारासेनांच्या फौजा टोळधाडींसारख्या बाहेर पडल्या. आणि पर्शियाचा राजा खोस्रोस याचा पाडाव अथांग खड्डा उघडण्याप्रमाणे दर्शविला जाणे योग्य ठरते, कारण त्याद्वारे मोहम्मदाच्या अनुयायांना त्यांच्या अस्पष्ट देशातून बाहेर पडण्याचा मार्ग तयार झाला, आणि त्यांनी अग्नी व तलवारीच्या बळावर आपली भ्रामक तत्त्वे पसरवीत पूर्वेकडील संपूर्ण साम्राज्यावर आपला अंधकार पसरवेपर्यंत प्रचार केला.” उरायाह स्मिथ, Daniel and Revelation, 495-498.

पहिले दुःख, जे पाचवे तुरही आहे, ते रोमाविरुद्ध इस्लामच्या युद्धाची सुरुवात दर्शविते, आणि ते रोम व पर्शिया यांच्यातील अशा एका युद्धाची ओळख करून देते ज्यात रोम विजयी ठरले; परंतु तसे करताना त्याने आपली लष्करी शक्ती इतकी खर्चून टाकली की इस्लामी सत्तेचा उदय रोखणे त्याला शक्य झाले नाही. पहिल्या दुःखाची आणि दुसऱ्या दुःखाची भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये तिसऱ्या दुःखाची भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये ओळख करून देतात, आणि पहिले दोन दुःख तिसऱ्या दुःखाच्या इतिहासाची प्रतीके म्हणून ओळखणे महत्त्वाचे आहे, कारण तो इतिहास एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिककामोर्तब होण्याच्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्याची सुरुवात 11 सप्टेंबर, 2001 रोजी झाली. पहिल्या तीन वचनांमध्ये मोहम्मदद्वारे दर्शविलेल्या भविष्यसूचक इतिहासानंतर, चौथे वचन मोहम्मदनंतरचा पहिला नेता अबूबकर याची ओळख करून देते.

आणि त्यांना अशी आज्ञा देण्यात आली की त्यांनी पृथ्वीवरील गवताला, किंवा कोणत्याही हिरव्या वस्तूला, किंवा कोणत्याही वृक्षाला इजा करू नये; तर केवळ त्या मनुष्यांनाच इजा करावी, ज्यांच्या कपाळांवर देवाची मुद्रा नाही. प्रकटीकरण 9:4.

अबूबकराच्या आदेशाने इस्लामी योद्ध्यांना त्या काळी रोमन प्रदेशांत अस्तित्वात असलेल्या उपासकांच्या दोन प्रकारांमध्ये भेद करण्याची सूचना केली. एक वर्ग कॅथोलिकांचा होता; त्यांतील काही धार्मिक संघ मागील मस्तकावरील केस काढून टाकत (टॉन्शर) असत आणि रविवारी उपासना पाळत असत. दुसरा वर्ग सातव्या दिवसाचा सब्बाथ पाळणाऱ्यांचा होता, आणि सब्बाथ ही देवाची मोहोर आहे.

“मुहम्मदाच्या मृत्यूनंतर, इ.स. ६३२ मध्ये अबूबकर त्याच्या नेतृत्वाचा उत्तराधिकारी झाला; आणि त्याने आपला अधिकार व शासन दृढपणे प्रस्थापित करताच, अरब जमातींकडे एक परिपत्रक पत्र पाठविले, ज्यातून पुढील उतारा घेतलेला आहे:—”

“जेव्हा तुम्ही परमेश्वराची युद्धे लढता, तेव्हा पुरुषार्थाने लढा, पाठ फिरवू नका; परंतु तुमचा विजय स्त्रिया व मुलांच्या रक्ताने कलंकित होऊ देऊ नका. कोणत्याही खजुरीची झाडे नष्ट करू नका, किंवा धान्याची शेते जाळू नका. कोणतीही फळझाडे तोडू नका, आणि जनावरांचे काहीही नुकसान करू नका, फक्त जेवणासाठी ज्यांना मारता तीच वगळून. आणि जेव्हा तुम्ही कोणताही करार किंवा अट करता, तेव्हा त्याचे पालन करा, आणि

आपल्या शब्दाला जागा. आणि मार्गात तुम्हाला काही धार्मिक व्यक्ती आढळतील, ज्या मठांत निवृत्त जीवन जगतात, आणि त्या मार्गाने देवाची सेवा करण्याचा त्यांचा हेतू असतो; त्यांना तसेच राहू द्या, आणि त्यांना ठार मारू नका किंवा त्यांच्या मठांचा नाश करू नका. आणि तुम्हाला दुसऱ्या प्रकारचे लोकही सापडतील, जे सैतानाच्या सभागृहाशी संबंधित आहेत, ज्यांच्या डोक्यांवर मुंडित मंडले आहेत; त्यांच्या कवट्या फोडण्याची खात्री करा, आणि ते मोहम्मदन होत नाहीत किंवा कर भरत नाहीत तोपर्यंत त्यांना कोणतीही सूट देऊ नका.”

“भविष्यवाणीमध्ये किंवा इतिहासामध्ये असे म्हटलेले नाही की क्रूर आज्ञेप्रमाणे अधिक मानवतावादी आज्ञांचेही तितक्याच काटेकोरपणे पालन करण्यात आले; परंतु त्यांना अशीच आज्ञा देण्यात आली होती. आणि वरीलच त्या एकमेव सूचना आहेत ज्या गिबनने नोंदविल्या आहेत, जशा अबूबेकरने त्या सरदारांना दिल्या, ज्यांचे कर्तव्य सर्व सारासेन सैन्यांना आज्ञा जारी करणे हे होते. या आज्ञा भविष्यवाणीसारख्याच भेदक आणि नेमक्या जुळणाऱ्या आहेत, जणू खलिफाच स्वतः मर्त्य मनुष्याच्या आज्ञेपेक्षा उच्च अशा आज्ञेच्या परिचित तसेच प्रत्यक्ष आज्ञाधारकतेने वागत होता; आणि येशूच्या धर्माविरुद्ध युद्ध करण्यासाठी पुढे जात असताना, आणि त्याऐवजी मोहम्मदमताचा प्रसार करीत असताना, त्याने तेच शब्द पुन्हा उच्चारले, जे तो बोलेल असे येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणाने पूर्वीच भाकीत करण्यात आले होते.

“त्यांच्या कपाळांवरील देवाचा शिक्का.—अध्याय 7:1-3 वरील विवेचनात आपण दाखविले आहे की देवाचा शिक्का म्हणजे चौथ्या आज्ञेचा सब्बाथ होय; आणि इतिहास या सत्याविषयी मौन नाही की या वर्तमान व्यवस्थाकाळात सर्व काळ खऱ्या सब्बाथचे पालन करणारे लोक अस्तित्वात होते. परंतु येथे अनेकांच्या मनात हा प्रश्न उपस्थित झाला आहे की त्या वेळी असे कोण लोक होते, ज्यांच्या कपाळांवर देवाचा शिक्का होता, आणि ज्यामुळे ते मोहम्मदन अत्याचारापासून मुक्त ठरले? वाचकाने हे सत्य लक्षात ठेवावे की, ज्याचा आधी उल्लेख करण्यात आला आहे, या संपूर्ण व्यवस्थाकाळात असे लोक होते ज्यांच्या कपाळांवर देवाचा शिक्का होता, म्हणजे जे खऱ्या सब्बाथचे समजून-उमजून पालन करणारे होते; आणि त्यांनी पुढे हेही विचारात घ्यावे की भविष्यवाणी जे प्रतिपादन करते ते असे की या उजाड करणाऱ्या तुर्की सत्तेचे आक्रमण त्यांच्यावर नव्हे, तर दुसऱ्याच एका वर्गावर निर्देशित आहे. यामुळे हा विषय सर्व अडचणींपासून मुक्त होतो; कारण भविष्यवाणी प्रत्यक्षात इतकेच प्रतिपादन करते. मजकुरात केवळ एका वर्गातील लोकांचा थेट उल्लेख आहे; म्हणजे ज्यांच्या कपाळांवर देवाचा शिक्का नाही ते; आणि ज्यांच्याकडे देवाचा शिक्का आहे, त्यांच्या संरक्षणाचा उल्लेख केवळ अभिप्रायाने येतो. त्यानुसार, इतिहासावरून आपल्याला असे कळत नाही की सारासेनांनी आपल्या द्वेषाच्या लक्षांवर आणलेल्या संकटांपैकी कोणत्याही संकटात यांपैकी कोणी गुंतले होते. त्यांना दुसऱ्याच एका वर्गातील लोकांविरुद्ध नेमण्यात आले होते. आणि या वर्गातील लोकांवर येणारा नाश इतर मनुष्यांच्या संरक्षणाच्या विरोधात मांडलेला नाही, तर केवळ पृथ्वीवरील फळे आणि हिरवाई यांच्या संरक्षणाच्या विरोधात मांडलेला आहे; अशा प्रकारे, गवत, झाडे किंवा कोणतीही हिरवी वस्तू यांना इजा करू नका, तर केवळ एका ठराविक वर्गातील मनुष्यांनाच. आणि परिपूर्तीत, आपण हे विलक्षण दृश्य पाहतो की आक्रमकांची एक सेना त्या वस्तूंना वाचविते, ज्या अशा सेना नेहमी नष्ट करतात, म्हणजे निसर्गाचे रूप आणि त्याची उत्पन्ने; आणि ज्यांच्या कपाळांवर देवाचा शिक्का नव्हता अशा त्या मनुष्यांना इजा करण्याच्या परवानगीनुसार, शिरोमंडन केलेल्या मुकुटांसह असलेल्या एका धर्मवर्गीय लोकांच्या कवट्या फोडीत होती, जे सैतानाच्या सभास्थानाशी संबंधित होते.”

“हे निःसंशयपणे भिक्षूंचा एक वर्ग, किंवा रोमन कॅथलिक चर्चच्या इतर कोणत्यातरी विभागातील लोक होते. यांच्याविरुद्ध मोहम्मदनांची शस्त्रे वळविण्यात आली. आणि आमच्या मते, त्यांचे वर्णन कपाळांवर देवाचा शिक्का नसलेल्या लोकांप्रमाणे करण्यात एक विशेष सुसंगती, किंबहुना हेतूच, दिसून येतो; कारण तीच ती चर्च आहे जिने खरा शब्बाथ दूर करून आणि त्याच्या जागी खोटा पर्याय उभा करून, देवाच्या नियमातील त्याचा शिक्का हिरावून घेतला आहे. आणि आम्हाला असेही समजत नाही, भविष्यवाणीतून असो वा इतिहासातून, की ज्यांना त्रास देऊ नये अशी आज्ञा अबूबक्रने आपल्या अनुयायांना दिली, ते लोक देवाच्या शिक्क्याचे धारक होते, किंवा ते आवश्यकच देवाचे लोक होते. ते कोण होते, आणि कोणत्या कारणास्तव त्यांना वाचविण्यात आले, याविषयी गिबनची अल्प साक्ष आम्हाला काही माहिती देत नाही, आणि हे जाणून घेण्याचे आमच्याकडे दुसरे कोणतेही साधन नाही; परंतु आम्हाला विश्वास ठेवण्यास पूर्ण कारण आहे की ज्यांच्याकडे देवाचा शिक्का होता अशांपैकी

कोणालाही त्रास देण्यात आला नाही, तर दुसरा एक वर्ग, ज्यांच्याकडे तो ठळकपणे नव्हता, त्यांना तलवारीच्या धारेवर चढविण्यात आले; आणि अशा प्रकारे भविष्यवाणीतील तपशील पूर्णपणे सिद्ध होतात.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500-502.

मोहम्मदच्या मृत्यूनंतर अबूबकरने मोहम्मदच्या अनुयायांना खलिफातीमध्ये एकत्रित केले; म्हणून, जरी ते दोन भिन्न ऐतिहासिक व्यक्ती असले, तरी एकत्रितपणे ते पहिल्या धिक्काराच्या इस्लामच्या साक्षीची सुरुवात दर्शवितात, आणि पहिल्या धिक्काराच्या इतिहासाला चिन्हित करणारी ऐतिहासिक व्यक्ती म्हणजे मोहम्मद.

दुसऱ्या शापाच्या इतिहासाच्या आरंभी, मोहम्मद दुसऱ्याने 1453 मध्ये कॉन्स्टँटिनोपल जिंकले. 1449 मध्ये, इस्लामचे प्रतिनिधित्व करणारे चार देवदूत सोडले गेले. पहिल्या शापाचा आरंभ आणि शेवट अनुक्रमे पहिला आणि दुसरा अशा एका मोहम्मदद्वारे चिन्हांकित केला आहे. भविष्यवाणीच्या दृष्टीने, पहिल्या शापाच्या इतिहासाचा आरंभ आणि शेवट अल्फा आणि ओमेगा यांच्या स्वाक्षरीचे वहन करतो.

दुसऱ्या हायच्या आरंभी चार देवदूतांच्या समयभविष्यवाणीचा समावेश आहे; हे देवदूत इस्लामचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्यांना त्या वेळी मोकळे सोडण्यात आले, आणि नंतर ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी आवर घालण्यात आला. त्या बिंदूपासून २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंत, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाचे चित्रण केले आहे. दुसऱ्या हायच्या आरंभी इस्लामला मोकळे सोडणे ओळखले जाते, आणि त्याच्या समाप्तीने इस्लामवर घातलेला आवर दर्शविला जातो. पहिल्या आणि दुसऱ्या हाय या दोन्हींच्या आरंभांना त्यांच्या समाप्तीशी जोडणारे अचूक भविष्यसूचक चिन्हांकक आहेत.

तिसरे संकट ओळखण्यासाठी पहिले दोन संकटे एकमेकांवर, “ओळीवर ओळ,” अशा रीतीने ठेवली पाहिजेत. इस्लामच्या पहिल्या दोन साक्षीदारांनी ओळखून दिलेल्या भविष्यवाणीतील वैशिष्ट्यांपैकी एक असे आहे की ते अल्फा आणि ओमेगा यांच्या मुद्रेशह आरंभ व समाप्ती दर्शविणारा एक विशिष्ट कालावधी दर्शवितात. त्यांच्याकडे एक दुय्यम मुद्रा देखील आहे; कारण पहिल्या संकटाचा आरंभ देवाच्या लोकांवर होणाऱ्या शिक्कामोर्तबाची ओळख करून देतो, आणि दुसऱ्या संकटाची समाप्तीही देवाच्या लोकांवर होणाऱ्या शिक्कामोर्तबाचीच ओळख करून देते.

तिसरे धिक्कार तेव्हा आले, जेव्हा इस्लामने अचानक आणि अनपेक्षितपणे प्रकटीकरण तेराव्या अध्यायातील पृथ्वीवरील पशूवर आक्रमण केले; अशा रीतीने शिक्कामोर्तब करण्याच्या कालखंडास आरंभ झाला. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाचा शेवट लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याने होतो, आणि त्या धर्मत्यागाच्या प्रत्युत्तरात राष्ट्रीय धर्मत्यागानंतर राष्ट्रीय विनाश येतो. जसा मूर्तिपूजक रोम व पोपसत्ताक रोम यांच्या बाबतीत प्रतिरूपाने दर्शविण्यात आला आहे, तसा राष्ट्रीय विनाश देवाच्या कर्णनादांच्या न्यायांद्वारे पूर्ण केला जातो. ही तीन धिक्कारे कर्णनादेदेखील आहेत. तिसऱ्या धिक्काराचा इस्लाम, लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी, संयुक्त संस्थानांमध्ये, जेव्हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाचा कालखंड समाप्त होईल, तेव्हा पुन्हा एकदा अचानक आणि अनपेक्षितपणे प्रहार करील. त्या कालखंडाचे प्रतिरूप पहिल्या धिक्काराच्या प्रारंभीच्या कालखंडाने, तसेच दुसऱ्या धिक्काराच्या अंतिम कालखंडानेही दर्शविण्यात आले आहे.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

आणि साराने हागार या मिसरी स्त्रीचा, जिने अब्राहामाला पुत्र जन्मास घातला होता, तो उपहास करीत आहे असे पाहिले. म्हणून ती अब्राहामास म्हणाली, “ही दासी व तिचा पुत्र यांना हाकलून दे; कारण या दासीचा पुत्र माझ्या पुत्राबरोबर, म्हणजे इसहाकाबरोबर, वारस होणार नाही.” आणि ही गोष्ट अब्राहामाला त्याच्या पुत्रामुळे फार क्लेशकारक वाटली. तेव्हा देव अब्राहामास म्हणाला, “त्या मुलाबद्दल आणि तुझ्या दासीबद्दल तुझ्या दृष्टीने ही गोष्ट क्लेशकारक वाटू देऊ नकोस; सारा तुला जे काही सांगते, त्या सर्वात तिच्या वचनाकडे लक्ष दे; कारण इसहाकामध्येच तुझे वंशज ओळखले जातील. आणि दासीच्या पुत्रापासूनही मी एक राष्ट्र निर्माण करीन, कारण तो तुझा वंश आहे.” मग अब्राहाम सकाळी लवकर उठला, त्याने भाकर व पाण्याची कातडीची बाटली घेतली, आणि ती हागारच्या खांद्यावर ठेवून, तसेच मुलाला तिच्याबरोबर देऊन, तिला निरोप दिला; आणि ती निघून गेली

व बेरशेबाच्या अरण्यात भरकटत राहिली. आणि त्या बाटलीतील पाणी संपले; तेव्हा तिने मुलाला एका झुडपाखाली ठेविले. मग ती जाऊन त्याच्या समोर, धनुष्याच्या टप्प्याएवढ्या अंतरावर दूर बसली; कारण ती म्हणाली, "मुलाचा मृत्यू मी पाहू नये." आणि ती त्याच्या समोर बसून मोठ्याने रडू लागली. तेव्हा देवाने त्या मुलाचा आवाज ऐकला; आणि देवदूताने आकाशातून हागारला हाक मारून तिला म्हटले, "हागार, तुला काय झाले आहे? भिऊ नकोस; कारण जिथे तो मुलगा आहे तिथून देवाने त्याचा आवाज ऐकला आहे. उठ, मुलाला उचल आणि त्याला आपल्या हातात धर; कारण मी त्याच्यापासून एक मोठे राष्ट्र निर्माण करीन." मग देवाने तिचे डोळे उघडले, आणि तिला पाण्याचा विहीर दिसला; तेव्हा ती जाऊन बाटली पाण्याने भरली आणि मुलाला पाणी पाजले. आणि देव त्या मुलाबरोबर होता; तो वाढला, अरण्यात राहू लागला, आणि धनुर्धर झाला. उत्पत्ति 21:9-20.